

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ i REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga.
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'80.
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

LA CONJUNCIÓ CONSERVADORA-ESCOMBRIARE.

Aquí tenen tot lo partit conservador de Barcelona: los quefas y 'ls soldats.

LAS ELECCIONES DE DIUMENJE.

o que va passar diumenje a Barcelona, no t'è dibuix, no t'è nom, no pot agafarse ni ab pinsas. Quan sospitavam que 'ls conservadors deshonrarien la llei del sufragi universal, no creyam que siguessen capassos de ferbo tan descaradament y ab tant cinisme. Se necessita haver perdut l'enteniment y la vergonya pera cometre tal cùmul de ilegalitats y escàndols.

Tals y tants han sigut en número, que 's fa poch menos que impossible ferne l'inventari.

Presidents que ni s'quiera constituïen la mesa en las seccions abnt saben que no 's consentiran ampas de cap mena... Presidents que avants de que l'elecció comensí omplan l'urna, ab tot y ser de cristall, de paquets de candidaturas ministerials... Presidents sorpresos fent jochs de mans, molt bruts... Presidents que efectúan l'escrutini a porta tancada, contra lo que la llei prescriu... Presidents que 's negan a lliurar testimoni del escrutini, contra lo que la llei disposa...

Y per un costat comparsas de burots, municipals vestits d'home, escombriaires y peons del municipi, votant un sens fi de vegadas en tots los colegis possibles, y valentse de noms suposats, baix la immediata direcció dels seus jetes.

Y per un altre costat, actas que s'extravïan, actas que tardan quaranta horas y més en anar desde 'ls colegis als centros oficials, ó que a lo menos no 's donan a conèixer, al objecte de tenir una porta oberta pera arreglar las sumas generals de la votació, segons convinga als interessos del partit que mana.

Crech, de bona fe, que 'ls que aixís han procedit, cometen un nou abús, apropiantse la bandera de un partit polítich. No hi ha partit polítich que pugua resignarse a abrigar sota 'ls plechs de la seva bandera a un aixam de timadors y de fulleros. Podrà haverhi qui disculpi 'ls extravïos de la passió política; pero 'l robo descarat, la falsificació cinica, no tenen disculpa. Participar del producte del crim, equival a deshonrarse.

Per lo tant espero a veure que farà 'l partit conservador, que farán las classes conservadoras perque no pugadirse jamay que sobre d'ellas ha caygut també la taca que avuy embruta a unas quantas dotzenas de miserables.

En quant a la batalla del passat diumenje, va demostrar-se una cosa, ó siga, que 'ls que pretenian deshonrar lo sufragi universal, van deshonrarse a si mateixos.

Tot Barcelona avuy se mostra contra d'ells indignada, no sols los que varen anar a votar plens de bona fe, sino també 'ls que, preveient lo que anava a succehir, van abstenirse. Y es que tothom sent la escalfor de la vergonya, al veure lo que pensarà 'l mon de una capital populosa y civilisada com la nostra, ahont son possibles tal cùmul de indignitats.

Ha arribat, donchs, l' hora de procedir ab energia.

¿No hi ha tribunals?

Donchs portemhi ab resolució als autors de tants y tants delictes. Excitem l'acció popular. brinse suscripcions públicas per reunir los recursos necessaris. Que Barcelona en massa, ja qu' ella es l' ofesa y agraviada, prengui part en causa. En aquest punt no t'è de haverhi partits, sino homes honrats perseguint als criminals. ¿Per ventura al sentir lo crit de «¡ladres!» no hi acut tothom? Donchs avuy sona aquest crit. Es la llei, amparo de tots, qui 'l dona: es la dignitat de una capital, la que reclama l'ausili de tot; los ciutadans sens excepció.

Los Tribunals compliran ab lo seu deber. Qui l'ha feta la pagarà. Y quan alguns dels que creuen qu' en materia d'eleccions tot ha de ser los permès, vajan a raure al fondo de un presiri, comensará a lluhir per aquest desventurat pais lo sol de la justicia.

D'altra manera no tindriam més remey que apelar als medis suprèms. Després de més de mitj sigle de lluytas incessants perque 'ls drets democràtics se consignessen en las lleys del pais ¿serà necessari combatre y derramar la sauch de las venas perque aqueixas lleys se practiquin ab la deguda pureza?

Donchs, consti qu' estem disposats a tot.

Las eleccions del diumenje, prescindint dels abusos conesos, van demostrar que 'l partit conservador no t'è aquí cap forsa; que la dels fusionistas es escassa y que únicament la coalició republicana vá treure un contingent nutrit, auguri de brillants victorias.

Fins anant a las urnas desorganizats, després de una coalició improvisada quatre dias ans de la elecció, varem treure més forsas que ningú.

Mantinguem l'unió establerta y organisemnos.

Organisemnos per seccions, per barris, per carrers, per escaletas; organisemnos per emetre 'l sufragi y fins per defensar per tots los medis, la legalitat y la pureza electoral. Cent trenta set seccions hi ha a Barcelona: organisemnos per sostenir, si es necessari, 137 batallas, en lo terreno en que vulgan lliurarlas 'ls nostres enemichs.

Ab aixó y ab tenir un gran cuidado en la confecció de las candidaturas, esforcantnos en qu' en ellas hi predo-

mini l'aptitud, l'honorades y 'l bon nom dels candidats, desetxant per sistema a tot vividor, qu' ell mateix se prepari l'elecció, y prenga per escambell ó trampoli 'l nom y la influencia de una agrupació política; sent ben enérgichs en la defensa del nostre dret y elevant per damunt de tota personalitat, l'amor a las ideas, serém invencibles.

Y Barcelona, exempta de timadors, tornarà a apareixer lo que ha sigut sempre: la primera ciutat republicana d'Espanya.

P. K.

VICTORIA DESASTROSA.

ENTRE UN CONSERVADOR Y UN LIBERAL.

—¿Qué me'n diu de la victoria que 'l govern ha conseguit?

—¿No li sembla que 'l partit ha quedat cubert de gloria?

—¿De gloria? ¿en quin punt ho posat?

—Lo del cubriment es cert, pero lo que l'ha cubert no es gloria, sino... altra cosa.

—¿Hola, hola! ¿No hem obtingut un triunfo casi total?

—Sí; donant per text legal la sabia ley del embut.

—¿De qué dimontri s' exclama?

—¿Qué 's pensa que 'l resultat q' hem dit no es una vritat?

—Una vritat... de camama.

—¿De camama? ¿qué vol di?

—Fassi 'l favor d'explicarse

—Camama es igual que farsa ó trafica; vel'hi aquí.

—¿Bah! ¡ja ho comprench! Tot aixó es lo despit que 'ls devora:

l'onada conservadora los ha otegat de debó

—¿Als! ¿de quin modo ho vessal...?

—Un vas d'aygua fer tan mal? La quitxalla liberal no s'ofega tan depressa.

—¿Donchs per qué disputa als altres la gloria que han conseguit?

—Perque aquí lo que ha succehit es que havem guanyat nosaltres.

—¿Vostés? ¿un foch casulá que no cremá ni fa espurnas!...

—¿Ay, si las pobretas urnas se poguessin explical...?

Llavoras potsé 'ns dirian los vots que van ser vritat y 'ls vots de paper mullat que certas mans hi introduhian.

—¿Paper mullat! Jo ja ho veig, ab algo han de desfogarse: sempre es cómodo ampararse ab lo dret del pataleig.

—¿Rigui, rigui...! Entre personas aixó no fa mal de cap.

y d'altra part, ja se sab que 'l riure sol aná a estonas.

—Vaja, no entench per qué cridan... ¿no hem sumat vots a milés?

—¿Uy! ¡bè prou que ho sè! 'L mal es que aquests vots son tots mentida.

En cambi está ja probat sense réplicas ni embrassos, que 'ls nostres vots, si bè escassos, al menos son de vritat.

—¿Es dir que creu que hi ha hagut una mica de trafica?

—No ho digui aixó d'una mica: ¡un trós! y ben llargarut,

—Bueno, donchs: lo resultat es qu' hem guanyat la jornada y que per una tongada tenim lo pa assegurat.

¿No hem triunfat?... Pues no escoltém los brams de la oposició: som amos de la nació y 'l demés... ja 'n parlarém

—¿Sí? . Pues jo per lligar caps, solzament li tinch de di'

que ab un altre triunfo així... tot aixó se'n va a can Taps.

C. GUMÁ.

DIARS hi havia dintre 'l Ajuntament qui 's proposava interpelar al arcalde, ab motiu de la part activa qu' en las traficas electorals han pres ab lo major descaro certs empleats del municipi.

Y 'l pulcre D. Joan Coll y Pujol, vá dir:—Despres del despaig ordinari.

Lo despaig ordinari vá ser llarch y entretingut: s' acabaren las horas de sessió, y per veure si aquesta continuaria 's procedí a votar. La vota-

ció quedá empetada. Y 'l pulcre D. Joan Coll y Pujol resolgué l'empat, en lo sentit de alsar la sessió.

Aixís es com se guanya crédito y prestigi, respectabilitat y decoro.

¡Aquella vara, representació de l'autoritat municipal, servint per donar lo salt de la garrotxa, a una qüestió tant interessant, com la de saber si 'ls empleats que paga Barcelona han de servir per cumplir ab lo seu deber ó per falsificar eleccions!

¡Molt bè, D. Joan, molt bè! No 's recordi de que 'l bon concepte que 's guanya ab uns quant's anys, se pot perdre en un minut. Segueixi a cegas las indicacions dels cap-padres conservadors... Tiris'ho tot a la esquena. Pero consti que si ho fá aixís, no li arrendo 'l gep.

La *Dinastia*, com aquell que no ha trencat may cap plat, ni cap olla, ni cap urna de cristall, diu que aquí s'ha practicat lealment lo primer ensaig de sufragi universal.

¡Ja t'è sort lo periódich de la barra, que ningú 'l llegeix!

Sols los que no tenen res per perdre, poden permérs ce rts actes de cinisme.

Sembla que en Sagasta ha acabat las agallas y t'è por d'anar endavant...

Don Práxedes... don Práxedes...

No t'arrossis, no t'arrossis al davant del carretó... cops al bulto, forsa llenya als del *llas* conservadó...

Un diálech que vaig sentir l'altre dia: —Bè, ¿qui las ha guanyadas al últim las eleccions de Barcelona?

—Los carlins.

—¿Cóm s'enten aixó?... No presentavan pas candidatura.

—Y a pesar de tot las han guanyadas ells y ningú més. Befar, escarnir y deshonrar lo sufragi universal, després de haver deshonrat, escarnit y befat lo sufragi restringit, sols pot redundar a benefici del absolutisme.

—Desenganyis, es precis que sortim elegits.

—Pero ¿y si no 'ns elegeixen?

—Tant se val. A la Diputació provincial, quan no s'hi pot entrar per la porta gran, s'hi entra per la claveguera... 's fá un escalo

Endayinin quins eran que parlavan aixís.

Los diaris conservadors no hi veuen d'alegria y saltan com uns criaturas, ponderant lo seu triunfo electoral y cridant ab tota la barra imaginable:

—¡Gran victoria... gran victoria!...

Es lo que José Maria deya allá a Serra-Morena, al torná de *pelá* a algú:

—«¡Buena victoria; muy buena!»

Hasta en Durán y Bas se mostra satisfet del resultat que pèl partit conservador han tingut las eleccions de Barcelona.

¡L' eminent juriconsult, fent l'orni!...

¿Y donchs de qué serveix tota aquella ciencia de que tant blasona, si no li ha de valer ni per distingir duas cosas tant distintas en la forma y per l'objecte, com l'espasa de la ley y 'l rossinyol del escura-pisos?

Las últimas eleccions presentan per tot arréu lo mateix caràcter.

En los districtes rurals, en los quals per sa molta extensió hi ha medis suficients pera fer la patota, ha guanyat lo govern.

En las grans capitals, derrota completa.

Derrota completa per tot arréu hont hi ha hagut suficient energia per destarotar als taruguistas.

Barcelonins, prenem exemple de Madrid, de Zaragoza, d'Avila, de Castelló, de Ciutat Real, de Burgos, de Córdoba, de tot arréu, ahont se conserva encare un átomo de dignitat.

¿Que no ho saben?

Los partidaris del rey de las húngaras, en varias poblacions han anat a votar...

¡Ells que avants tot ho volían arreglar ab lo petroli!

Es una noticia rara y 'l darla 'ns complau bastant: aixó prova que 'ls carlistas també 's van civilisant.

Lo Sr. Odon Ferrer, que 'l dimars tenia motiu de redimirse, continúa desempenyant lo paper de traydor, en lo dramón titulat: *Las xarranadas dels madurs*.

En todas las votacions que van efectuarse dimars en la Junta provincial del Cens, uní 'l seu vot al dels conservadors. Hi hagué un moment en que 'l continuar ó l'interrompre la sessió depenia de un vot. Ho sapigué don Odon y féu mutis, sols pèl gust d'esguerrar la cria als seus antichs correligionaris.

Màxima de un escombriayre:
—May se véu tant bè un pilot d' escobrarias, com quan es ben gros.

A Sant Feliu de Llobregat—Vilanova y Geltrú ván lluytar dos candidaturas republicanas, contra la candidatura oficial. Unidas las dos s' hauria guanyat la majoria en aquell republicà districte, a pesar de las tupinadas conservadoras.

¿Per qué no vá ferse? ¿Per qué al conteeccionarse la candidatura federal-centralista, havia de prescindirse del element possibilista que tantas forsas compta dintre de aquell districte?

No tractarém de averiguarho, desitjosos, més que de mirar al passat, de fixar la vista en lo porvenir. Que lo que ha passat serveixi d' ensenyanza. L' unio es forsa.

Diu un periódich conservador de Madrid:
«Quan s' aproximan unas eleccions es necessari conquistar vots sense reparar molt en los procediments.»
Aixis, tal com sona, y viva la trescura.
Donchs fraquesa per franquesa.
«Quan los conservadors sense reparar molt en los procediments tractin de conquistar vots, es molt probable qu' en lloch de vots trobin la punta de la bota»

CARTAS DE FORA.—Un frare propagandista del cultiu de la llana, va anar al Vendrell a celebrar un novenari d' ànimas, dibent desde 'l cubell espiritual «que totes las paraulas asquerosas, inmorals y desvergonyidas que 's repeteixen en los treballadors, son apresas de periódichs tan pocas soltas, estúpits y pornogràfichs com LA CAMPANA DE GRACIA.» Excitá als pares de familia recomenantlos que no deixin llegir als seus fills un paperot que tant bè li quadra 'l nom de Campana de la Desgracia.—Ja veu lo frare llantias que en pagó de la propaganda que 'ns fa, repetim ab exactitut los seus conceptes. Törnise'n donchs, tranquil á la seva carbonera y pènsisse'n de novas, que las que ha dit fins ara ja no fan cap efecte á ningú... perque, vaja, més pocas soltas, més estúpits y més pornogràfichs que 'ls hereus y successors de aquells pollastres que á 'l any 35 van rostir los nostres pares, no crech que puga trobarse res.

No tèn nom la guerra de mala lley que fa 'l rector de Pallejá contra 'l mestre Sr. Martorell, exaltant los ánimos de alguns fanàtics perque 'l insultin, y fins valente del confessorari per ferlo odiós al seus deixebles. La caritat evangélica crech que s' hauria d' entendre de una manera molt distinta, sobre tot quan las qüestions que puga haverhi entre 'l citat mestre y 'l indicat rector son fillas del odi africá del primer contra 'l últim Sempre lo mateix: en lloch de buscar la pau, fomentar la guerra y enconar la discórdia.

Me diuben de la Secuita, que 'l arcalde Joseph Be-co, que blasona de federal y dels que no van á missa, inaugura la casa consistorial ab cants religiosos y la Marsellesa, ocupant lo número hu en lo rengle de la professó, de manera que rebia de primera má 'ls esquixos del salpasser del capellá. Després de inaugurada la casa, celebrá una reunió per discutir los recárrechs imposats als contribuents, y de allá 'n sortí tothom ab un cataplasma á l'esquena y un altre al cul dels pantalóns, á causa de que la pintura dels banchs era molt fresca. Al menos los que van tacarse de pintura, poguessen dirli:—Senyor arcalde: 'ls recárrechs per ara se 'ls haurá de pintar!

L' esceua a Montblanch. Entra un capellá á una barberia del carrer Major, s' asséu l' ensabonant... Se presentan després tres ó quatre soldats complerts... están alegres... riuhén... Un d' ells etjeja un renech Lo capellá s' aisa tot esparverat y ab la cara ensabonada:—¿Quién es este bruto? pregunta. Y 'l soldat cumplert, ensenyantli 'l canó de la llicencia, li respón ab un altre renech. Lo barber contempla l' escena corgolantse de riure. Se 'n adona 'l capellá y aixugantse la cara, exclama ab molta solemnitat:—«Ara 'l ral que havia de darli me 'l guanyaré jo, quan arribi á casa. Y vosté vaji ribent.» Dit aixó desapareix, convensent de que á conseqüencia de quitarli ell lo ral, no tindrà més remey que plegar la barberia.

Devém fer una aclaració á una noticia que publicavam fa dos números referent al rector de Cambrils. Lo que deyam se referia al rector del Port ó barri de marina de dita vila. Suum quisque, com diuhén ells.

Fins lo bisbe de Girona ha prés part directa en las eleccions de diputats provincials de aquella provincia. Aixis pèl districte de Olot, Puigcerdá—publicá un document oficial, recomenant á un candidat carlí, ex-tinent del batalló de Savalls, y un dels més sanguinaris, en contra de la candidatura republicana en la qual hi figurava nostre amic y correligionari Joan Deu. Hem vist als bisbes rebelarse contra 'l govern y contra 'l Sant Pare... Pero atrevirse á anar contra Deu, estava reservat al bisbe de Girona.

No podem, per falta d' espay, puntualisar la smoltas traficas que han comés los conservadors per tot arreu abont hi ha hagut eleccions, y que se 'ns denuncian en extensas cartas. Sentim vivament no disposar del espay convenient. Per tot ha succehit lo mateix. Pero per tot arreu també, l' esperit públich, lluny de amilanarse, s' ha enardit, y si fins ara no creyam als conservadors capassos de tanta barra, en lo successiu tothom está disposat á no deixar robar impunement.

Tres cosas recomaném: ¡Unió!... ¡Entusiasme!... ¡Y fer uns ulls com unas taronjas!...

ESPUERNAS.

A Berlín diu que hi ha un sabi, que ab un líquit que ha inventat cura ab una esgarrapada al tísich més declarat. La noticia es oportuna pèl partit conservador.

tja cal que corri á posarse en mans de aquest bon senyor!

Lo gran Ducazcal acaba de da un cop ensopegat, apartantse d' en Romero ab tota solemnitat. Vet aquí que ls reformistas, ab aquesta decepció, s' han quedat sense empresari... y no podrán fer funció.

Desde 'l gran foch de la fàbrica de tabacos de Madrit, tots los microbis del cólera súbitament han fugit. Lo miracle es bastant lògich y no vol explicació: ¡deixinse del efectarro d' aquella fumigació!

Sembla qu' en Cánovas pensa despatxá aquest més entrant al senyor Fabié, al Isasa y al pobre duch de Tetuán. ¡Bè per don Antón!... Per cúpula de tot aquest capgirrell, després lo bonich seria que algú despatxés á n' ell.

C. GUMÁ.

ESTATUAS.

Viat á Espanya hi haurá més estatuas que no pas personas.

No es que jo hi tinga res que dir. Fins á cert punt, son menos temibles las figuras de ferro ó de pedra que las de carn. Pero 'm preocupa seriament la expectativa del perill que correm de no poguer aviat tranzitar pèls carrers, perque las estatuas 'ns

privarán lo pas. Ara fa poch á Logronyo van aixecarne una á don Práxedes Mateu Sagasta.

¡Quín goig deu fer 'l home, ab la cara somrient y las mans á la butraca, com qui diu:—¡Ah! me las den todas!

Si 'ls directors del monument tinguessen la bona idea de colocali un pararrayos dalt del tupé, la estatua resultaria completament acabada: lo que 's diu, en punta...

Pero ab aixó no m' hi fico: los logronyosos s' arreglarán. Jo faig com lo Tenorio, y considero que aquests assumptos son plàticas de familia... de las que nunca hice caso.

A Logronyo han immortalisat á un viu: á Medellín han carregat ab un mort.

La antigua vila estremeya ha inaugurat aquests días una estatua á Hernán Cortés, l' inventor de Méjich, com deya un.

Si haig de parlar ab franquesa, aprobo més la estatua de Medellín que la de Logronyo: no baix lo punt de vista artístich—perque no he vist ni l' una ni l' altra—sino mirant-ho pèl cantó moral.

L' Hernán Cortés, que no va deixar de fer algunas barbaritats y bastantas inconveniencias, de totes maneres es un mort, y per disbarats que haja fet, es cosa segura que may més tornarà á ferne cap. Bè está la seva estatua á la plassa major de Medellín, y Deu li donga molts anys de vida.

Pero ¿y en Sagasta? En Sagasta es un home viu—¡mo!t viu!—que fins ara ha fet cosas que... ¡siguém enrahonats! justifican la erecció d' una estatua. Tot aixó va molt bè, y 'ls logronyosos han sigut justos ab l' ilustre fill de Torrecilla de Cameros.

Sin embargo... ¿qu' 'ns diu que demá, ó dillúns ó un altre dia, en Sagasta no farà una atrocitat qualsevol, capás de esborrar tots los mérits que haja pogut contreure?

¿Qué farán llavors los logronyosos? ¿llogar quatre manobras y derribar la estatua? Seria lo lògich y natural; pero ¡quina cosa més ridícula! Lo mateix que si la Iglesia fes sant á un home en vida, y després, á causa dels seus pecats ulteriors, hagués de des-santificarlo y convertirlo en dimoni.

Més estatuas. Diumenje van aixecáren en varios llochs d' Espanya una porció.

Los candidats que 's pensavan triunfar y han quedat compuestos y sin novia, son avuy las estatuas del desconsol y del afligiment.

Los que sapiguent que ningú 'ls votaria han sortit elegits, semblan las estatuas de la admiració y de la sorpresa.

Y 'l país, que 's figurava que 'l govern, per barra que tingüés, procuraria cubrir las apariencias, al veure la sanch freda ab que ha realisat la trampa, s' ha convertit també en una estatua colosal.

Uns diuhén qu' es la estatua del fástich. Altres creuhén qu' es la de la indignació.

Tot ab tot, aquesta pluja ó epidemia d' estatuas resulta una friolera, al costat de la gran fornada que se 'n veu venir.

La Junta central del Cens ha armat un conflicte á n' en Cánovas.

—Obri las Corts—li diu.

—No vull—contesta 'l Monstruo.

—La Constitució ordena que cada any s' han de reunir.

—¡Ah! ¡aixó diu la Constitució?... No ho sabia.—

Y don Antón s' ha posat á meditar.

Qui busca troba: la meditació ha donat un resultat magnífich; en Cánovas té ja la solució del conflicte.

Lo seu plan es aquest: Convocarà las Corts, las reunirà com mana la lley... y avants de que ningú badi la boca, pujará á la tribuna y llegirá un decret declarantlas disoltas.

La Constitució s' haurá complert... y ell haurá sortit del pas.

Y aquí 'm tenen tots los senadors y diputats fusionistas convertits en estatuas.

Prop de cinch centas... ¡Un verdader museo!

A. MARCH.

DISTRACCIO MUNICIPALIESCA.

Era 'l dia d' eleccions á las onze de la nit; Ja María fa las sopas per quan vinga 'l seu marit. Arriba aquest tot cansat, s' asseu plé de mal humor; ni tan sols en sopar pensa ni en que tinga mal de cor. —Vaja, Manuel, li diu ella, ¿qu' hem de fer? mira qu' es tart... ¿que no 'm sents? ¿que no tens gana? ¿que ja has sopat? ¿que estás fart?

Pró en Manel ni se la mira; tan sols guaita al seu voltant, com qui busca la persona que sa mullé está cridant. Veient lo paper de Toni que li feya, cridá fort á la orella del seu home: ¡¡¡Manuel!!! ¡ximple! ¿Que t' has mort? —¿Qu' es á mí al que estás gritando?

—Tu dirás, tros d' animal. —Pues chica no fassis caso, tengo un cap como un tabal. He votat doce vegadas con nombres tots diferents; me he llamado Bonifacio, Perico. Antonio. Llorens, y... vatcha, te dich, Marieta, que me he visto en tan fatic, que 't churo que ab tantos nombres... no me acuerdo com me dich.

XANIGOTS.

NI LA TEVA, NI LA MEVA

comedia en tres actes de C. Gumá.

Se tracta de un company de redacció y hem de ser molt mirats en dir lo que voldriam, respecte de l' obra que ab tant bon èxit s' estrená divendres de la senmana passada en lo Teatro de Novedats. Pero 'ns dirigim al públich, y tenim lo deber de informar-lo.

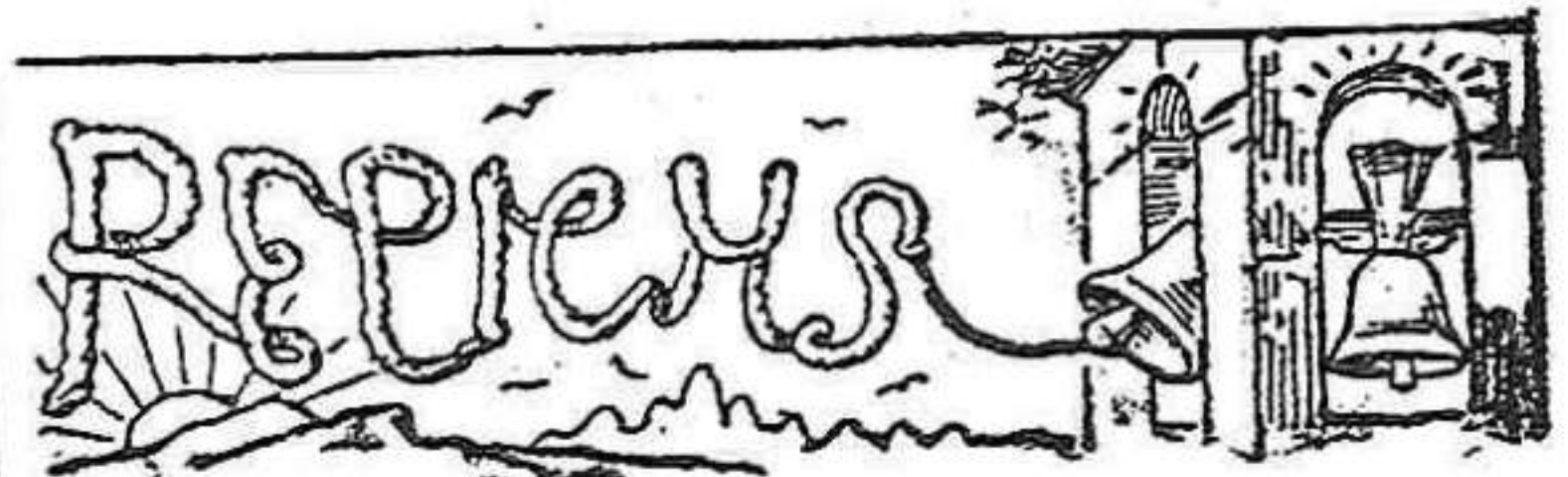
Tots los periódichs locals, fins los que més han atacat l' obra per la seva estructura, pèl género capritxós á que pertany y per altrás circunstancias més ó menos pertinents, han reconegut una cosa: que l' obra de C. Gumá fá riure molt: que está tota plena de xistes, que té situacions molt xocants, y que 'l diálech y 'ls incidents excitan de continuu la hilaritat del espectador.

De manera, que 'l nostre estimat amic ha lograt plenament lo que 's proposava. ¡Ha volgut fer un treball literari, en lo just sentit de la paraula! No: més aviat s' ha proposat escriure una pessa en tres actes. Las pessas generalment son curtas y s' acaban aviat, y quan compleixen lo seu objecte, l' espectador diu:—¡Quina llástima que la racció siga tant escassa! En C. Gumá, al desarrollar tres actes de riallas continuas, s' ha mostrat pródich y hábil en l' objecte que tenia concebut, lograntlo plenament.

Aixis ho demostra 'l públich ab los seus aplausos y omplint lo teatro cada nit que 's posa Ni la teva, ni la meva.

Per lo molt qu' estimo als lectors de LA CAMPANA, 'ls donaré un bon consell:—Vagin á véurela y passarán un bon rato.

P. DEL O.

U n conservador deya: —No hi ha remey. Dirigim la nostra veu á las personas acomodadas, y ni menos nos escuchan. Ja no tenen fe en nosaltres. Pero aixó no importa. La monarquia sempre tindra defensa. Las institucions, gracias á nosaltres, descansen sobre un tripode format per un municipal, un burot y un peó de las brigadas.

—¡Y qu' es divertit fer trampas!—deya un taruguista electoral.

—Es veritat, vaig contestarli. Gracias á la paciencia inagotable del poble, la cosa fins are queda reduhida á un sainete. Pero aixó 's va fent pesat, y hem d'arribar al drama. Y si tant convé, fins á la tragedia.

L' endemá d' haver sortit de Madrit lo cólera, hi entra en Romero Robledo.

¡Pobres madrilenyos!

—May sortirem d' epidemias—deu exclamá aquella gent: ¡al moment que 'ns ne fuig una ne vé un' altra incontinent!...

Lo primer que 'l pollo ha fet al trobarse a Madrid, ha sigut disparar un discurs, declarant qu' en Silvela ha de dimitir per haver perdut las eleccions

Qu' es lo mateix que di al Monstruo:

— Llòguim a mi... y ja veurà: per fer diputats de palla, ja sab que hi tinc bona mà.

¡Què bonich es, veure que fins a Madrid, lo gran país de la cuyna oficial, surt derrotat lo govern!

Quan ni allà, al peu mateix de l'olla, 'l volen, figurinse ahont serà que 'l vulguin.

¡Mort per tot arreu! Allà ahont l' han derrotat ha mort a mà armada. Allà ahont apareix haver vensut, gracias a las trampas, ha mort també. Ha mort de gangrena.

A Huesca 'l govern ha sigut derrotat d' una manera completa pel partit possibilista.

Alli si que no hi val gresca, ni trampas, ni trencar closcas: sempre que 's tracta de Huesca, los madurots van lluny d' oscas.

Al Sr. Odón un periòdich lo califica de indefinit. No, senyor: si per cas de una altra paraula que també comensa ab las silabas inde...

Fixis 'hi bè; ab las silabas inde...

¿Sent?

Contin. Candidats conservadors que apareixen triu-fants gracias al art de la trápala en lo districte primer de Barcelona: en Planas y Casals, advocat; en Bosch y Puig, advocat; en Castellar, advocat.

Pel districte segon: en Benet y Colom, advocat.

Total: de sis candidats, quatre juriconsults de ofici. Quatre individus que per la seva carrera estan obligats a saber lo qu' es una llei... y lo que son unas trampas.

Quan D. Odón, l' últim dimars s' aixecava y tocava pirandó de la Junta provincial del Cens, deya:

— Senyors, desde las tres que soch aqui: son las set del vespre y tinc una gran debilitat.

Un concurrent va dir:

— D. Odón sempre gana. Que se 'n vaja ab los conservadors que li ompliran lo plat.

A Madrid, per apoderarse del poder, D. Antón va fer la conjunció.

Los conservadors, per no ser menos qu' ell, l' han feta també. La conjunció conservadora-escombriaire.

A lo menos los nostres madurs se tractan ab gent fina.

Sembla que a un individuo que presidint una mesa va distingirse per la seva barra, li reformaran l' apellido.

En lo successiu se dirà Casadesucio.

Diuen los canovins:

¿No vejèu com lo sufragi universal no era tan necessari com deyan? ¿Heu observat la indiferencia del país? La majoria dels electors ni s' han acostat als colegis.

Es veritat. No s' hi han acostat; pero ¿saben per qué?

¿Acás per desdeny al sufragi universal? De cap manera. Per por de que no 'ls hi robessu lo rellotje.

Diumenje, dia de eleccions, no 's va veure un sol individuo de las brigadas que 's cuydan d' escombrar los carrers.

Passant no se per quin lloch, vaig sentir aquesta conversa:

— ¿Ahont son los escombriayres dels serveys municipals?

— Son a omplir d' escombrarias las urnas electorals.

Suposo que al dir escombrarias, devia volguer dir vots conservadors.

¡Y quina barra la del noy Milà y Pi! També es, segons han dit los periòdichs, dels que saben farcir un' urna, avants de ficarla al torn.

No en va se 'n va anar dels fusionistas als conservadors, apenas aquests van adquirir la clau del rebost. Certas monstruositats son dignas de estar al servey del monstruo.

¡Posehir un Judas empeltat de Mecallister, quina ganga!

Mentres van verificarse las eleccions, va estar seré: després l' espay va encapotarse a corre-cuyta.

Era que Déu contemplava la cosa de desde 'l cel, y va di, al veure 'l tarugo:

— ¡Quin asco!... Tirèm 'hi un vel.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciudadans J. M. Feliu, R. Bru a, F. Torres Almará, Cinch suscritors de Badalona. Un Esquix, Lajartijn Frere y C.^a. Pians: a l'atamut, X., y Un Habanero:—Lo que 'ns envian aquesta senmana no fa pe...

Ciudadans J. Giré (a) Hereu de casa, Rileta (a) P. del Masneu. Tres germanas Carreteras, E. Sunyé y L. Lopez, D. Bartrinaंगा, Un Sargento y un Cabo de G., Paco, F. N., J. Resar, Fernandez y Pau Pin:—Insertarem alguna cosa de lo que 'ns remeteu.

Ciudadans J. Ll (Palleja), J. C. S. (Sant Quintí) y F. G. (Bagu). Per falta d' espay, hem de deixarho per la senmana proxima.—J. Carreras Padeos:—Lo que ns envia es molt fluix.—D. F. V.: Sense ser a cosa que mati, revela condicions.—J. Roig Cordomi: Mirarem de publicarho.—Pesa y S.: Esta he per dirse; pero ¿qui ho publica en lletas de motllo? ¡Ni pels ignocents! —P. Anzor: L' article

Mentres Badalona existeixi, venerará la honrada memoria del gran filántropo Evaristo Arnús.

tè molt poca novetat.—Amadeo: La poesia es fluixeta.—Gestus de Es regular. Hauria de buscar altres assumptos més interessants.—Arnau: Entre mitj de algunas incorreccions, hi ha cosas molt ben observadas. Procurarem aprofitarho.—J. C. R. (Badalona): Tot lo que diu sera veritat; pero seria precis posar noms, per no ofendre a tota una classe.—Q. Roig: Molt bè, y mi gracias.—C. Claris: Va bè.—M. reil Bernat Xinxola: La barreja de g. linaires y p. etas no 'ns fa felissos.—Quinto Cursi: Encare que ab sentiment cumplim las sevas indicions.—J. Arquer R.: De tots los qu' envia sols d' hi ha un de aprofitable.—J. Ab'il Virgili: Van bè.—A. Llimoner: Idem, idem.—M. Gordo Ferrer: No ns acaba de agradar. Se sembla a moltras otras.—V. Tarrida: De las dos qu' envia 'ns quedem ab l' última.

LA GARBA per APELES MESTRES

Forma un magnífich volúm de més de 200 páginas, il·lustrat ab gran cantitat de dibuixos per l' autor, y acompanyat d' un prólech per J. ROCA y ROCA.

Preu: 3 pessetas.

NOTA.—S' ha tirat d' aquesta obra un reduhit número d' exemplars en paper imperial, que 's ven a 6 pessetas.

AVIS INTERESSANT

La próxima senmana fixarem lo dia de la aparició de

L' ALMANACH

DE LA CAMPANA DE GRACIA

Supliquem als nostres corresponsals que no tinguin lo perdido fet, que ho fassin sens perdua de temps.

LOPEZ. Editor.—Rambla del Mvj. 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 2. y.

